

[Bertel Dahlgaard.]

nente lov, vil have skaffet os et erfaringsmateriale.

Hvad angår de projekter, som ligger i boligministeriet, og som det ærede medlem hr. Aksel Møller talte om, vil forholdet, såvidt jeg kender til det, være det, at det mindre parcelbyggeri — jeg tør ikke sige uden undtagelse, men i det store og hele — vil kunne fortsættes efter de regler, som findes i lovforslaget; og hvad angår projekterne for det største parcelbyggeri, ville der i de kommende måneder formentlig ikke være blevet givet bevillinger dertil, selvom dette lovforslag ikke blev gennemført, af hensyn til den bremsning af byggeriet, der har været enighed om. Jeg kan føje til, at såvidt jeg har forstået, har f. eks. det ærede medlem hr. Lorentzen i høj grad ønsket, at det parcelbyggeri, det her drejer sig om, i den kommende tid i det store og hele skulle henvises til byggeri i henhold til kapitel VIII a, og det vil der jo være lejlighed til, når dette lovforslag er vedtaget.

Alvida Larsen: Når dette lovforslag er fremsat på nuværende tidspunkt, og når det skal jages igennem folketinget, er det åbenbart, at det ikke blot drejer sig om at gennemføre en ændring i den form for støtte, som staten hidtil har ydet boligbyggeriet; det drejer sig ikke bare om en mindre, teknisk ændring med hensyn til statens ydelse til bygning af boliger til befolkningen. Nej, det forslag, vi skal stemme om nu, betyder slet og ret, at vi får en lov, der også tager sigte på at begrænse byggeriets omfang, og følgerne af den vil blive, at vi fortsat vil have boligmangel, ligesom den vil få stor betydning for og indflydelse på beskæftigelsen, idet den simpelthen vil være arbejdsledshedsfremmende.

Der er ganske vist nogle, der mener, at høj beskæftigelse er en ulykke for vort samfund, og som ønsker arbejdsløshed for at holde omkostningsniveauet nede, som de siger; men at befolkningen som helhed — og arbejderne i særdeleshed — har en anden mening og på det kraftigste vil bekæmpe en sådan opfattelse, er der efter min mening ikke nogen tvivl om. Den første betingelse for, at mennesker kan få en tryk tilværelse, er nu engang, at de har arbejde. Jeg tror

også, at de tusinder af mennesker, som stadig lider under bolignøden, og som dag ud og dag ind fortvivlet og forgæves søger en lejlighed — og det er der mange som gør endnu i dag — vil have svært ved at forstå, at situationen med den boligmangel, vi har, kan berettigede til en begrænsning af boligbyggeriet, så meget mere som det under valgkampagnen blev lovet dem, at socialdemokratiet i hvert fald skulle sætte særlig ind på bekæmpelse af bolignøden.

Boligsituationen kræver, at der bygges alle de boliger, der overhovedet kan bygges med den arbejdskraft, der er til rådighed, og ikke det modsatte. Desuden finder jeg stadigvæk, at lovforslaget bærer præg af sagligt at være dårligt gennemtænkt og gennemarbejdet. Det kan ikke være rimeligt, at et lovforslag, der omfatter et så stort og vigtigt område som hele byggeriet og dets finansiering, skal jages igennem, som vi gør det nu. Jeg synes, det er et rimeligt krav, at folketingets medlemmer får tid til at foretage beregninger og undersøgelser angående alle de virkninger, en sådan omlægning af boligstøtten vil få.

Nu er de mest åbenbare fejl i lovforslaget ganske vist blevet rettet, det var også store fejl; men hvilken garanti har vi for, at der ikke er andre fejl? Der er f. eks. ikke nogen sikkerhed for, at lejeniveauet ikke stiger, sådan som jeg påpegede det i går; tværtimod er det givet, at der vil ske en stigning i omkostningerne for byggeriet i en række kommuner, herunder også Københavns omegnskommuner, bl. a. fordi man nu har opgivet de lempelser, dette byggeri indtil nu har haft.

Herudover synes jeg, at det er berettiget at pege på, at det dog var ønskeligt at få den fornødne tid til at se på, om indførelsen af m²-tilskuddet ikke vil få til følge, at selve byggeriet forringes, at bygherrerne får mulighed for helt at blæse på kvaliteten af byggeriet. Såvidt jeg kan se, består denne fare, og den må absolut afværges.

Der kunne efter min mening ligeledes være grund til en nærmere undersøgelse af, om topgrænsen for støtte, de 85 m² etageareal, er den helt rigtige grænse. De 85 m² er jo bruttoetagearealet, og det kan vel ikke siges at være indlysende, at et større areal end 85 m² er en luksuslejlighed, hvad stør-